

Preek

Gemeente van Christus,

'Ik geloof het wel'.

Dat was het thema van de kerkenraadsconferentie.

Van donderdagavond tot zaterdagmiddag zijn we als kerkenraad daarmee bezig geweest. Een mooi thema over persoonlijk geloof. Het aardige is dat je de klemtoon op verschillende manieren kunt leggen: "Ik geloof 't wel..." (gelaten). Maar ook: "Ik geloof het wél!" (zekerheid). Of: "Ik gelóóf van wel" (aarzeling). Of: "Ík geloof het wel!" (overtuiging)...

Het is een thema dat prachtig aansluit bij deze geschiedenis.

Het gaat bij Thomas van: "Ik geloof 't wel..." naar "Ik geloof het wel!!". En om meteen maar even wat dichterbij te komen: hoe zou je dat nu zelf zeggen? Beetje cynisch: "Ik geloof 't wel... Ik zit hier wel maar mijn hart is er niet meer bij...". Of juist met overtuiging: "Ik gelóóf het echt...". Maar misschien is dat verschil niet zo groot als je zou denken. Juist daar kwamen we ook achter tijdens die conferentie. Je hebt van die ander niet altijd het goede beeld.

Maar laten we even teruggaan naar het begin.

Het is de avond van de Eerste Paasdag. De dag dat Jezus is opgestaan uit de dood. En de leerlingen zijn bijeen. Maar de deuren zitten dicht uit angst voor de Joden. Dat is wel begrijpelijk natuurlijk, want Jezus is nog maar drie dagen geleden gekruisigd... En wat gaat dat voor hen betekenen? En nu is er ook nog de kwestie dat Zijn lichaam weg is uit het graf... Er gaan geruchten dat Hij leeft! Maar kan dat? Daar kun je je toch niets bij voorstellen? Zo was het voor hen: onzekerheid ten top!

Opeens is Jezus daar, ook al zijn de deuren gesloten.

Opeens staat Hij daar, midden tussen zijn angstige discipelen. Alsof Hij uit een andere wereld komt. En misschien is dat in zekere zin ook wel zo. Maar Hij is het. En Hij is ook Dezelfde. En het eerste dat Hij zegt, is: 'Vrede...'. Shalom. De gewone groet in het

Oude Oosten. Maar tegelijk is het hier veel meer dan dat. Want dat is precies dat Hij meeneemt. Als de Koning over leven en dood. Het is precies wat Hij komt geven: vrede, shalom, het is weer goed. En om het echt te laten doordringen, zegt Hij het nog een keer: 'Vrede voor jullie...'. En dan gebeurt er iets wonderlijks. Jezus 'blaast' op Zijn discipelen. Hij 'ademt' op hen...

Dat is iets bijzonders. Iets unieks zelfs. Nergens anders lees je van Jezus dat Hij dat doet. Het is een heel zeldzaam woord in de bijbel. Je komt het ook tegen helemaal in het begin, in Genesis 2. Als God de mens vormt uit het stof, dan blaast Hij Adam de adem in... Zou het toevallig zijn dat Johannes hier datzelfde woord gebruikt? Misschien... Misschien ook niet... Want Johannes begint zijn evangelie met woorden die herinneren aan het begin van de schepping: "In den beginne...". Dat wil zeggen, wat God doet in Jezus Christus is niet minder dan een compleet nieuwe schepping. Een nieuwe wereld.

En nu... nu Jezus is opgestaan, is die nieuwe wereld klaar. Nu is het tijd voor nieuwe mensen. Mensen die mogen leven uit de opstanding. Mensen die mogen delen in de vrede van Christus. Mensen die mogen delen in Gods adem: de Heilige Geest.

Maar het is net als bij de eerste mens: Adam en Eva! Zij kregen een opdracht mee, om de wereld te onderhouden en te ontwikkelen. Zo geldt dat ook hier. De discipelen van Jezus krijgen ook een opdracht mee. Zij mogen delen in Gods nieuwe wereld, maar daarom delen ze ook in Zijn opdracht, Zijn missie. "Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u".

Wat betekent dat? Moeten we allemaal zendeling worden? Het voelt al snel als iets dat 'moet', een verplichting. 'Gezonden om vrede te brengen'. Klinkt mooi, maar hoe doe je dat? En moet je dan iedereen maar aanspreken? Allemaal vragen... Maar let er eens op wat er gebeurt als Jezus dit tegen Zijn leerlingen gezegd heeft. Als eerste blaast Hij op hen. Dat hoorden we zojuist: "Ontvang de Heilige Geest", zegt Hij.

Daarmee moet je natuurlijk denken aan het Pinksterfeest dat zou komen: de Heilige Geest die uitgestort zou gaan worden. "Ontvang", zegt Jezus hier. Maar dat geldt ook voor ons! Ook wij moeten de Geest ontvangen in ons leven! Maar wie is die Geest? Dat is de Geest van Jezus! Denk nog even aan het verhaal. De vraag waar het om gaat, is of wij Jezus het stuur in handen durven geven? Of wij in Zijn bus stappen en ons door Hem laten besturen. 'Shalom' betekent dat het goed is tussen God en ons! Dat er niets meer tussen zit! Maar dan moeten we ons niet verstoppen, zoals Adam en Eva deden in het paradijs. Dan moeten we juist ons leven voor Hem open leggen. Dan is die opdracht geen 'moeten' meer. Dus als je dat wel zo ervaart: leg het dan in Zijn hand. Bid om de Geest, dat Hij meer in je leven kan doen! Dat is het eerste dat Jezus zegt.

Direct daarna zegt Hij: "Als jullie mensen hun zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, zijn ze niet vergeven" (20:23). God wil dat Zijn 'shalom' wordt uitgedeeld. Maar ook dit is weer zo'n tekst die allerlei vragen oproept. Tijdens de kringvoorbereiding hebben we daar ook lang bij stil gestaan. Vooral bij die laatste zin: "Vergeven jullie ze niet, zijn ze niet vergeven". Wat betekent het nu precies? Kunnen mensen dan beslissen over de vergeving van anderen? Is dat niet vragen om problemen, van machtsmisbruik door christenen? En ga zo maar door. Allemaal vragen...

Toen ik deze dienst voorbereidde, was ik daar ook mee bezig. Tot ik me realiseerde dat je op die manier van deze woorden een probleem maakt, in plaats van een geschenk! Dat is wat Jezus hier doet. Hij deelt Zijn vrede uit, aan Zijn discipelen! En via hen wil Hij die vrede ook aan anderen uitdelen. Zijn shalom! Zonder vergeving is geen echte shalom...

Wat Jezus tegen Zijn discipelen zegt, is dat zij vergeving mogen uitdelen! Zo mogen ze uitdelen van Zijn vrede. Als je dan bedenkt dat Jezus aan het kruis Zijn moordenaars vergaf, kunnen die laatste woorden geen 'bedreiging' zijn... Hoe zou het kunnen? Nee, Jezus wil ons duidelijk maken dat shalom niet los staat van vergeving!

Denk nog even aan de bus! Allemaal mensen die op zoek waren naar vrede. Maar het land van vrede bereik je nog niet door te vluchten uit het gebied van oorlog, armoede, honger, enz. Nee, in het land van vrede kom je alleen als je ook zelf bereid bent vreedestichter te zijn. Als je wil delen van je water, je eten, je licht en ga zo maar door! Christelijk geloof gaat niet alleen over gered worden uit ellende om je heen! Het gaat dieper! Het gaat over je eigen hart! Dat *dát* verandert! Bekering heet dat! Wedergeboorte. Een nieuwe schepping zijn!
Dat is waar Jezus het over heeft!

En dat vraagt overgave van onze kant!
Je ziet het aan Thomas. Hij ontbreekt die avond.
En als de anderen hem ook willen laten delen in de 'shalom' van Pasen, zet hij zijn hakken in het zand. Hij maakt het niet mee. Dat verandert pas als Jezus zelf aan hem verschijnt, een week later. "Wees niet ongelovig, maar geloof". Dat is geen bestraffing van de vragen die hij stelt. Maar daarmee kom je niet in het land van de vrede. Dat vraagt dat je instapt! Als de bus voorbij komt. Zoals vanmorgen...

Een dienst zoals nu, een Bijbelkring, een Alpha-avond, een kerkenraadsconferentie: het zijn momenten waar Christus Zijn vrede wil uitdelen! Juist hier, als we als gemeente bij elkaar zijn gebeurt dat! Dat is de bemoediging van Pasen. Dat we mogen weten dat Hij door dichte deuren heen kan komen. Zelfs als de luiken van ons leven dicht zitten, houdt *dát* Hem niet tegen!

Gezonden om vrede te brengen! Het is ten diepste geen opdracht, maar een belofte! Hij wil ons vervullen met Zijn vrede. En als dat gebeurt, zullen anderen daarin delen! En wat God van ons vraagt, is geloof. Vertrouwen in de Buschauffeur (met eerbied gesproken). Zoals Thomas ging belijden: "Mijn Heer en mijn God"! Zo mogen wij zeggen: "Ik geloof het wel!"
"Ik geloof het echt!"
Amen